

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno 313. Usque Ad Annum 361

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1758

VD18 90117778

§. 36. S. Antonii Exitus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66022](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66022)

Sæculum IV. ret, sed qui cupiditatibus optime moderaretur. Pauciora vitæ monasticæ documenta ab ipsis Athanasius, ipsi plura ab Athanasio ceperunt, effata ejus tanquam Leges suscipiebant, utpote viri sanctitate morum præcellentis, cujus salutem propriæ vitæ periculo tueri non detrectabant; nam Ariani in illa usque deserta immixtis militibus Athanasium persecuti sunt, ubique quæsitus, nullibi inveniebatur; Monachi, cum in milites incidere, latronibus colloqui non dignati, jugulum excipiendis gladiis præbebant, mortis periculo pro JESU CHRISTO se ipsos offerentes; majorem quippe mercedem, si pro JESU CHRISTO in Servo ejus Athanasio paterentur, quam a jejuniiis, aliisque vitæ asceticæ rigoribus expectabant. At S. Athanasius, timens ne Monachis propter se perturbarentur, in remotissima deserti fugiens, se penitus occultavit.

§. XXXVI.

S. Antonii exitus.

vit. Ant. c. 31. p. 501. Sanctum Antonium videndi solatium S. Athanasio non obtigit, utpote ab initio hujus anni 356. defunctum. Aliquot ante obitum menses pro more suo Monachos montis exterioris invisens, *ultimum, ut existimo, inquit: ad vos venio, fallor, si in hac vita amplius mutuo nos*

conspiciamus. Tempus est, ut hinc proficiamus, cum ferme centum quinque annorum sim. Ad hæc verba flebant fratres, & S. Senem amplectebantur, valedicentem sibi cum gaudio, tanquam ex aliena Regione in Patriam rediturum; hortabatur, ne a rigore vitæ asceticæ desisterent, sed ita viverent, quasi quotidie morituri. Meletianos, & Arianos vitarent. *Nec turbemini, inquit: quod iudices habeant defensores suos, brevi mortalis hæc potentia, & imaginaria transibat. Traditionem Patrum, (*) & præcipue fidem in Dominum nostrum IESUM Christum servate, quam ex Scripturis didicistis, & sæpe vobis in memoriam reduxi.*

Sæculum IV.
A. C. 356.

Fratres S. Antonium cogere volebant, ut apud se remaneret, ibique diem clauderet, quod ex pluribus causis, maxime vero sequenti recusavit. Ægyptii Sanctorum defunctorum, præsertim Martyrum corpora sibi reservare amabant; linteis quidem contegebant, & involvebant, sed terræ non mandabant, imo, le-

T t 5 tis

(*) Interpres Protestans non posuit: Traditionem Patrum, sed: der Apostel. Quasi vero aliud Apostoli, aliud SS. Patres docuissent. At aliunde satis constat hunc Interpretem SS. Patrum contemptorem esse.

Sæculum IV. Etis imposita, in domibus suis retinebant,
A. C. 356. quod mortuis honori esse existimabant.

Hic mos solis Ægyptiis erat singularis.

Herod. L. II. Legimus eos antiquis temporibus cor-
c. 86. pora condita, & involuta capsis ligneis,

Diod. L. I. ad figuram humanam efformatis, inclu-
n. 58. sisse, quæ stantis hominis situ, ubi pla-
 cuisset, collocabant, hodieque ejusmodi
 capsæ, quas vocant, Mumias includentes
 videntur. In hoc usu apud Ægyptios,
 hominum supersticiosissimos, non leve
 Idololatriæ periculum latebat.

S. Antonius sæpe Episcopos rogave-
 rat, hac de re populos edócerent, ipse
 in Laicis hunc usum severe reprehende-
 rat, maxime in scæminis, dicens, hanc con-
 suetudinem nec piam esse, nec legitimam,
 cum corpora Patriarcharum, & Prophe-
 tarum in illam usque diem in sepulchris
 fervarentur, ipsiusque Servatoris corpus
 in sepulchro, lapide clauso, usque ad e-
 jus Resurrectionem fuisset positum; in-
 de probabat, errari, si corpora defuncto-
 rum, quantumvis Sanctorum, non oc-
 cultarentur, cum nihil majus, nihil san-
 ctius Domini corpore sit. Multis persua-
 sit, ut mortuos suos humarent, qui Deo
 pro accepta Doctrina gratias agebant.
 Cum ergo S. Antonius timeret, ne post
 mortem suam honor iste sibi exhiberetur,
 rejecto manendi consilio, exteriori mon-
 tis Monachis sine mora valedixit; ad in-
 terio-

teriora, solitam suam habitationem, re-
 versus, post aliquot menses ægrotavit;
 duobus non plures Discipulos apud se ha-
 bebat Macarium, & Amatham, qui ei ab
 annis quindecim in extrema senectute in-
 serviebant; his ad se vocatis, *Ego, in-*
quit: sicut scriptum est, viam Patrum
meorum ingredior, nam sentio, me a
Domino vocari, tum monitos, ut perse-
 verarent, Schismaticos, & Arianos aver-
 sarentur, jussit, corpus suum in Ægy-
 ptum deferri prohiberent, ne in ædibus
 asservaretur, *Vos ipsi,* inquiebat, *sepeli-*
te, & terra obruite in loco nemini, ni-
si vobis solis cognito, quod in resurre-
ctione a manu Domini incorruptibile re-
cipiam. Vestimenta mea inter vos di-
vidite, ex ovinis pellibus meis unam
date Athanasio Episcopo, & pallium, in
quo cubare soleo, quod mihi novum dona-
vit, & modo detritum est, alteram ovis
pellem date Episcopo Serapioni, & vobis
cilicium meum retinete. Valet filii mei!
jam vadit Antonius, & ultra vobiscum
non erit.

Ita locutum amplexi sunt, ipse exten-
 dit pedes suos, jacebatque vultu hilari,
 quasi amicos charissimos, ad se invisen-
 tes, excipiens; itaque animam reddidit
 17. Jan. an. 356. centum quinque annos
 natus. A puero ad summam ætatem
 eodem semper in exercitio virtutis fer-
 vore

Sæculum IV.
 A. C. 356.

Sæculum IV.
A. C. 356.

vore fuit, senectutis prætextu nec deli-
catus nutritus est, nec vestimento mol-
liori usus, nec unquam saltem pedes la-
vit. Nullis tamen corporis infirmitati-
bus premebatur, non caligabant oculi,
dentes quidem erant hebetati, sed nul-
lus exciderat. Certe robore, & vigore
S. Antonius illis præstabat, qui diversis
ad delectationem cibus vescuntur, lavan-
tur, & novis sæpissime vestibus induti
splendent. Discipuli ejus duo, sicut jus-
serat, sepelierunt mortuum, loco omni-
bus aliis ignoto.

SS. Athanasius, & Serapion Thmovi-
tanus pro magno thesauro receperunt
relicta sibi vellera, vestes ejus aspicien-
tes, præsentem sibi Antonium cernere
videbantur, cumque iis uterentur, una-
cum vestibus ejus Doctrinam induisse.
Antonius absque ullius scientiæ humanæ,
artisve auxilio virtutis suæ fama orbem
terrarum implevit, cujus Nomen non in
Oriente solum, sed etiam Romæ, in Afri-
ca, Hispania, & Gallia celeberrimum fuit.
Quamvis nec legere, nec scribere litte-
ras sciret, tamen quædam ejus opera su-
persunt, quæ in lingua sua Ægyptiaca
dictavit, & deinde in Græcam, rursusque
ex Græca in Latinam translata sunt.
Septem habentur Epistolæ, spiritu, & sti-
lo Apostolico, ad diversa Monasteria mis-
sæ; præcipua earum ad Arsenoitas data
est.

*Hier. de Scr.
Bibl. Patr.
to. 3. Cod.
Reg. init.*

est. Regula quoque brevis quadraginta ^{Sæculum IV.}
 octo articulos complectens ejus Nomen A. C. 356.
 præfert, ad Monachos Nacalonitas, qui
 eam expetierant, scripta.

§. XXXVII.

S. Hilarion in Ægypto.

Eodem tempore S. Antonii obitus S. Hi- ^{vita Hilar.}
 larioni in Palæstina, ubi tunc erat, ^{c. 24.}
 calitus revelatus est. Aristenete nobi-
 bilis illa Christiana mulier, cujus tres fi-
 lios, cum primo miracula patraret, sa-
 naverat, ad eum invisens, edixit, propo-
 situm sibi esse, S. Antonium quoque a-
 dire, cui S. Hilarion cum lacrymis: *Ipse*
ego Antonium videndi desiderio teneor,
& profecto irem, nisi quasi captivus in
hoc Monasterio retinerer, aut si quædam
hujus itineris utilitas esse posset, sed beu!
biduum fluxit ex quo tantus vir mortali-
bus ereptus est. Credidit ipsa, nec in
 viam se dedit, paucisque diebus elapsis
 allatum est nuntium, S. Antonium obiisse.
 S. Hilarion tunc annum vitæ agebat se-
 xagesimum quintum, & duobus annis
 summe affligebatur, quod ob sua mira- ^{c. 23.}
 cula advenientium multitudine obruere-
 tur, nec, ut vellet, solitudine frui posset;
 & sane omnium ordinum homines ad ^{c. 25.}
 eum veniebant, Episcopi, Presbyteri, Cle-
 ricorum, & Monachorum greges, Chri-
 stianæ